

CSEH KATALIN versei

Rózsabogár

Mosolygó rózsabogár vőlegényét várja,
valódi szellőselyem menyasszonyi fátyla.

Ott jön már a vőlegény, hős góliátbogár,
a menyasszony szíve repes, gyorsan kalapál.

Vadrózsa-palotában nagy a dínomdánom,
minden izzó bogárszempár az ifjú páron.

Szent- jános- bogár

Mikor leszáll az éj,
a szentjánosbogár
lámpását bekapcsolja.

Kihajló ágon ring a hold,
merengenek a csillagok,
álom bandukol odafönn,
csöndfülbe súgja: itt vagyok.

A szentjánosbogár kikapcsolja
lámpását, mikor jön a hajnal,
és szél surran kibomlott hajjal.

MOLNÁR KRISZTINA rajza

IMRE ESZTER

Tücsök Gusztáv találkozik a Tücsökvári Filharmonikusokkal

Ősz volt. A nap karmazsin lángra lobbantotta a Ciripelőt borító ropogós levélszőnyegét. Tücsökvár lakóinak tetszett a látvány, annál is inkább, mert aznap nem volt tanácskozás, így nem kellett tararítani. A sokat látott Ciripelő boldogan pihent az ősz bőségét hirdető levéltakaró alatt.

Tücsök Gusztáv egymagában ücsörgött egy kövön a Nagy Madáretető alatt, és aktívan szomorkodott. Nagyokat hüppögött, sóhajtott és hümmögött, miközben elanyátlanodva lógatta picit, vékony lábait.

– Hüpp, óóóh, hümm – láblógatás –, hüpp, óóóh, hümm – láblógatás.

Előző este véletlenül meghallotta, amint Sikló Zágon a tőle megszokott modoros hangnemben arról panaszkodott Csiga Titusznak, hogy ő, mármint Tücsök Gusztáv az égegyadta világon semmit nem kezd magával.

– Mindig csak az ötletek! Mi persze tesszük a dolgunkat helyette is, amíg ő hol arról álmodozik, hogy úrkutató lesz, hol azt meséli be magának, hogy olyan házat épít, amelyikben egymásból nőnek újabb és újabb szobák, maguktól, mint egy virág szirmai. És közben csak kornyikál azon az ócska hegedűn napestig!

Azt már nem hallotta, hogy Csiga Titusz mit felelt, ha felelt egyáltalán, mivel amaz a

Csizmás kandúr

Francia mese

Szávai János fordítása nyomán

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény molnár, aki semmi egyebet nem hagyott három fiára, mint a malomát, egy szamarat és egy mihaszna macskát. A legidősebbé lett a malom, a másodiké a szamar, a legkisebbnek a macska jutott. Szegény így panaszkodott:

– Bátyáim csak elboldogulnak valahogyan. Az egyik öröl, a másik fuvarozza szamarával a gabonát be a malomba, a lisztet ki a malomból. Mindig lesz annyijuk, hogy megélnek belőle. De én mire megyek egy hitvány macskával? Előbb-utóbb éhen kell vesznem.

A macska egy ideig hallgatta, aztán odaállt a fiú elé, és nagy komolyan azt mondta:

– Kedves gazdám, sose búslakodjál! Adj nekem egy tarisznyát, és csináltass egy pár

csizmát, hogy legyen mivel az erdőt járnom, s a többi aztán már az én dolgom.

A fiú teljesítette a macska kívánságát: tarisznyát is szerzett, csizmát is csináltatott neki.

A macska vitézül beugrott a csizmába, nyakába akasztotta a tarisznyáját, és bevettette magát egy bozótba, ahol rengeteg nyúl tanyázott. A tarisznya aljába nyúlnak való csemegét, korpát szórt, s száját kinyitva tette le a fűbe. Ő maga mellé heveredett, és holtan tette magát, de éberén figyelt. Keményen szorongatta a markában a zsineget, amivel egyetlen gyors rántással összehúzhatta a tarisznya száját. Így leste-várta, mikor téved arra egy tapasztalatlan, fiatal nyúl, mikor dugja be az orrát a tarisznyába az alján lapuló jó falatokért.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

DARVAY TÜNDE rajza

